

„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek!” (Márk 16:15.)”

Hálaadó Harangszó

2003. június 8. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

IV. évf. 2. szám

„ÉNEKELJETEK FELEMELT SZÓVAL...!”

CANTATE VASÁRNAPJA

Textus: Krónika 15:16

A régi egyházban „cantate” vasárnapjának nevezték ezt a mait. Anyanyelven ÉNEKELJETEK vasárnap. Emlékezzünk ezért vissza arra, ami az ószövetségi egyház életében történt éppen az éneklés viszonylatában.

Az Ószövetségben az történt, hogy Dávid király maga köré gyűjtötte a léviták fejedelmeit, vezetőit, és parancsot adott nekik a gyülekezeti éneklésre. A parancs szerint éneklőket kellett kiválasztani az atyafiak közül. Az éneklőknek énekszerszámokat kellett adni, mégpedig az akkori szokás szerint lantokat, citerákat és cimbalmokat. Mikor aztán mindez megtörtént, akkor énekelniük kellett az énekeseknek „felemelt szóval és nagy örömmel.” Nekünk is van királyunk, vannak parancsvevő fejedelmeink; vannak énekeseink és énekszerszámaink, ránk is vonatkozik a felhívás: „Énekeljetek felemelt szóval, nagy örömmel!”

A mi parancsoló királyunk az Úr Jézus Krisztus, akinek előképe volt Dávid. A régieknél Dávid király a léviták fejedelmeinek szólt. Nekünk nincsenek ilyen fejedelmeink, de vannak gyülekezeti előjáróink: lelkipásztorok és presbíterek. Őket azért helyezte felelős beosztásba az Úr, hogy szüntelenül készek legyenek a mennyei szót meghallgatására, befogadására és a hívó engedelmességre. Az előjárás, vagyis a fejedelemség kettőzött engedelmességet von maga után; kettőzött alázatosságot, szeretetet, egyszóval kettőzött szolgálatot! Kétszerezett

felelősséggel kell Jézus szavára figyelniük az előjáróknak. De szól ez mindenkinek is. A királyi parancs félreérthetetlen: „Állítsatok éneklőket!” Ennek a felhívásnak engedelmeskedtünk, amikor énekezért állítottunk be a gyülekezeti éneklés vezetésére. Az ő feladata, hogy sajátos kegyelmi ajándékát mindannyiunk rendelkezésére bocsássa, és így vezesse énekszóba, zsoltárba öntött imádságainkat.

Az ige záró üzenetében csúcsonyosodik ki mindaz, amiről eddig szó volt: „Énekeljetek felemelt szóval, nagy örömmel!” Énekelni kell, mégpedig felemelt szóval, azaz fennszóval kell dicsérni az urat. Hadd hallja a mellettem ülő az én énekemet és én az övét. Az egyik hite magával ragadja a másikat, hogy így valóban egymás hite által épüljünk. Énekeljünk azért buzgósággal az énekkar gyülekezettel együtt. Érződjék ki szavainkból a dicséret igazsága, szépsége: „Istenemhez száll az ének, és Őbenne vigadok...” Az énekkel a szívünk fölemelkedik a föld porából a magasba: az Úr magasságába.

Amennyire igaz, hogy fölemelt szóval kell énekelni, annyira igaz az is, hogy nagy örömmel. Nemcsak egyszerűen örömmel, hanem NAGY örömmel, kiáradó örvendezéssel. Hadd öltözzék valóságba a zsoltárszó: „Örvendj egész föld az Istennek, és énekelj szép zengéssel.” Isten áldása legyen az öt éve megalakult vegyes kar életén, az énekezők életén és az ácsi éneklő gyülekezet életén.

Molnár István
Lelkipásztor

TISZTELETBELI PRESBITER: Dr. Alföldi Kálmán

Dr. Alföldi Kálmán Ácson született. Sok-sok ismerőse és rokonai is Ácson élnek. Ő mint orvos Győrbe került, ott alapított családot, de érzésem szerint ácsi maradt.

Tapasztaltam, hogy jelentősebb eseményeken, gyakran temetéseken is megjelenik falunkban. Írásaiban is rendszerint ácsi témákkal, főleg a Református Egyház történetével

foglalkozik. A mai napon – 2003. május 18-án – a Presbitérium tiszteletbeli presbiterré választotta.

- *Ebből az alkalomból arra kérlek, beszéljél egy kicsit életutadról és arról is, hogyan érintett ez az esemény.*

- Elsősorban a Presbitérium személyemnek szóló megbecsülését érzem a mai nap történéseiben Jólesett, hiszen a Presbitérium többsége tősgyökeres ácsi születésű, akik szüleimet is ismerték, meg engemet is. Ritkábban, mint ahogy szeretném, de azért néha találkozunk is, ha itthon járok. És tőlük kaptam, meg persze a Gyülekezettől is. Nekem a Gyülekezet azt jelenti, ami, illetve aki a kereszttőlől végigkíséri az embert az életében.

Fölnevelő gyülekezetem volt az ácsi, itt konfirmálkoztam, itt alapozták meg a családdal közösen a hitemet. Ebben a fogékony korban nagytiszteletű Körmendi Lajos volt a hitoktatóm, ő adta rám az áldást a konfirmáción. Tőle olyan emberi és hitbeli impulzusokat kaptam, amik a mai napig elkísérnek. Többször kerültem olyan helyzetbe, amikor a döntésemben az is segített, hogy feltettem magamban a kérdést: „Mit szólna ehhez Körmendi Lajos nagytiszteletű úr?” Finom érzékkel segített diákkoromban. Irányította érdeklődésemet, ösztönzött az önművelésre. Jellemformáló tanácsa volt: „Kerülhetek bárhova az életben, de kukac emberek nem lehetnek!” Gerincnek kell bennünk lenni, ami tartást ad.

A másik jelentős nevelőerő az általános iskola volt. Nagyon jó iskola volt a korábbi és a későbbi időben is. Kiváló képességű nevelők tanítottak. Név szerint megemlítem Csere Józsefet. Fontos tárgyakat: történelmet, magyar nyelvet és irodalmat tanított rám 4 éven át. Közeli rokonom volt, nem csak az iskolában tanulhattam tőle tantárgyat, emberi tartást. Pályaválasztásomban egyik kiváló gimnáziumi tanárom segített Így kerültem az orvosi karra, de tanulmányaim mellett 4 évig a József Attila Szabadegyetemen – kiváló

egyetemi tanárok előadásában – a történelem és a művészettörténeti szakot jártam végig. Sokat segített ez nekem abban, hogy a történelmi múltat aktívan szeressem, vagyis a tanulmányozáson túl a feltárásban is tevékenykedjem. Ekkor kezdtem megalapozni magánkönyvtári gyűjteményemet, ami napjainkra lakásunk jelentős részét elfoglalja. Dicsekvés nélkül állíthatom, hogy könyvtáram Komárom megyei témában talán a legnagyobb magángyűjtemény. De ezen túl ismereteimet állami levéltárakban, könyvtárakban, múzeumokban; a tatai és a pápai és más egyházi levéltárakban, könyvtárakban igyekszem folyamatosan bővíteni. Kutatásaim eredményét különböző újságokban, folyóiratokban adtam közre, így az utóbbi időben az ácsi közszégi lapban is és a Hálaadó Harangszóban is. Nem számítottam én ezért ilyen nagy megtiszteltetésre, mint amit ma itt kaptam. Eszembe sem jutott, hogy elismerést kaphatok érte. Most a tiszteletbeli presbiterség azt jelenti számomra, hogy ezután még fokozottabban, odaadóbban és elkötelezettebben végezzem azt, amit egyébként szívből jövően eddig is tettem. Szeretném, hogy a gyülekezet jobban lássa a megközelítően 400 éves történetét a feltárható adatok tükrében. Meg azért, hogy az utánunk következő nemzedék ismerje meg elődeinek küzdelmeit, harcait a hitéért; és azt az áldozatkészséget, amit őseik képviseltek egészen napjainkig.

Kérdésem második felére azt válaszolhatom, hogy e nap nekem kiemelkedő esemény az életemben. Mert a családi örömök mellé kaptam olyan közösségi örömet, amit csak Gyülekezet adhat egy tagjának, amivé ma Ácson ismét válhattam: elkötelezett taggá. Ez rendkívül felemelő érzés, és csak azt mondhatom, hogy 65 éves korban sem szégyen meghatódni. Ez ma itt megtörtént velem.

Köszönöm a választ. Héregi Kálmán

LEVÉL AMERIKÁBÓL

Barátaim közül néhány Amerikában él. Kérésükre rendszeresen tájékoztatom őket az itthoni eseményekről. Így egyházi lapunkat is olvashatják. A legutóbbi (húsvéti) szám olvasása indította írásra Felső Józsefet. Megítélésem szerint közreadhatom. Mert azt bizonyítja, az Úr kegyelme mindenütt jobbra teszi az embereket. CSAK el kell fogadnunk!

„A Hálaadó Harangszót olvasgatva felvillannak bennem a régi emlékek, amikor Amerikába érkeztünk, s nem volt semmink sem, csak a rajtunk lévő ruha. Azt már tudtuk, hogy más szervezetekkel együtt a különböző egyházak is segítették kijutásunkat: fizették a repülőjegyet, vállalták a segítséget, hogy új életet kezdhesünk egy számunkra addig idegen országban. Lenyűgöző volt az az összefogás, amit tapasztalhattunk a helyi magyar református és katolikus egyház és egyháztagok között. Rájöttünk, hogy a testvéri összetartásban van az erő. Meglepett bennünket az a szervezethez, amivel az egyházak fenntartják magukat. Az egyháztagok nem ismeretlen arcok, akik istentisztelet után eltűnnek valahova, hanem családtagok. Ismerik egymás bűjébaját, de örömet is. Mindenki adottsága szerint támogatja gyülekezetét, egyházát, de egy más módot is kitaláltak, évente több alkalommal Magyar Ebénapot rendeznek. Ezen a helybeli Magyar Református Egyház Lórántffy Zsuzsanna Nőegylet tagjai sütik-főzik a finomabbnál finomabb magyar ételeket a kultúrház

konyháján. Ezt felszolgálják a vendégeknek, és elvégzik mindazt a tennivalót, ami ezzel jár. Itt egy ebéd kevesebbe kerül, mint egy étteremben. Sokan jönnek a városból olyanok is, akik nem magyarok, hiszen a magyar ételeknek nincs párja a világon. A februári ebéden 120 feletti vendég érkezett. A teljes bevétel természetesen az egyházzal lesz. Ha a reformátusok rendeznek valamit, akkor a Magyar Katolikus Szt. István Egyházközség tagjai is megjelennek plébánosukkal együtt. Természetesen a reformátusok meg részt vesznek a katolikus rendezvényeken. Nincs vetélkedés; kölcsönös szeretet és megbecsülés és Isten kegyelme tart össze minket. E két egyház templomában kölcsönösen szót kap a másik felekezet lelkipásztora is az istentiszteleten.

Az említett ebédeken kívül évente többször süteményvásárt rendezünk, ez szintén hatalmas népszerűségnek örvend, mindenfelől jönnek a városból a vásárlók. Ezt szintén nőtagjaink sütik, a tiszta bevétel ugyancsak az egyházzal. Ugyanezek az alkalmakon hazulról hozott tombola tárgyakat – könyvet, dísz tárgyakat, festményt stb. – sorsolunk ki. Ez is bevételi forrás. Kell is a pénz, mert légkondicionálást szeretnénk a templomunkban. Bizonyára sikerül, mert a szeretettel, becsülettel létrejött összefogást erővel áldja meg az Isten.”

Kedves Jóska! Munkátokra, törekvésetekre Isten áldását kérjük.

Közreadta: Héregi Kálmán

A révkomáromi teológiai hallgatók március 9.-i műsorából:

AZ ÉN MIATYÁNKOM

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csönget rád soha senkise,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor, kiket szeretsz, nem jutsz az eszükbe,
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba reményteljesen,
Fohászkodj: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben.

Mikor a magányod ijesztőn rád szakad,
Mikor kérdésedre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a „Rossz”, erre van Istene!
Ó, „Lélek”, ne csüggedj, ne roppanj bele!
Nézz fel a magasba és hittel rebedg:
Uram! Szenteltesd meg a Te neved!

Mikor minden felől forrong a „nagyvilág”,
Mikor elnyomásban szenved az Igazság,
Mikor rászabadul a Pokol a Földre,
Népek homlokára Káin bélyege van sűtve,
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba, hol örök fény ragyog,
S kérd: Uram! Jöjjön el a Te országod!

Mikor belésajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod a hasznát,
Mikor magad kínlódsz láztól meggyötörve,
Hisz bajban nincs barát, ki veled törődne!
Ó „Lélek”! Ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba, hajtsd meg homlokod,
S mondd: Uram! Legyen meg a Te akaratod!

Mikor a „kisember” fillérekben számol,
Mikor a drágaság az idegekben táncol,
Mikor a „gazdagság” milliót költ, hogy éljen,

És millió szegény a nincstől hal éhen...
Ó, Lélek! Ne csüggedj! Ne roskadj bele!
Nézz fel a magasba, tedd össze két kezed,
S kérd: Uram! Add meg a napi kenyerünket!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
Mikor hited gyöngül, sőt ellene támadsz,
Mikor, hogy imádkozz, nincs kedved sem erőd,
Minden lázad benned, hogy tagadd meg Őt...!
Ó, „Lélek”! Ne csüggedj! Ne egyezz bele!!!
Nézz fel a magasba, hívd Istenedet:
Uram! Segíts! Bocsásd meg vétkeimet!

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Mikor verítékig hajszoltad magadat,
S később rádöbbsz, hogy csak kihasználtak...
Ó, „Lélek”! Ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
Uram! Megbocsátok az ellenünk vétkezőknek.

Mikor nagyhatalmak a békét tárgyalják,
Mikor BÉKE sehol, csak egymást gyilkolják,
Mikor a népeket a vesztükbe hajtják,
S kérded: mért tűröd ezt? Istenem! Mi atyánk!
Ó, „Lélek”! Ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, könyörögve szólj:
Lelkünket kikérte a „Rossz”, támad, tombol!
Uram, ments meg kísértéstől! Ments meg a
Gonosztól! Ámen!

Utóhang

S akkor szólt a Mester kemény, szelíden:
Távozz Sátán! Szűnj vihar! Béke, csend legyen!
Miért féltetek ti kicsinyhitűek?
Bízzatok, hiszen én megígértem nektek
Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek!
Hűséges kis nyájam, én pásztorotok vagyok,
S a végső időig veletek maradok! Ámen

HÍREINK

FARSANGI BÁL

Az év eleji vigasságok ideje a farsang. Már Gyülekezetünkben is hagyomány, évente farsangi mulatságot szervezünk. Az idén február 21.-én a Tóth Vendéglőben jöttünk össze erre az alkalomra szép számban, pontosan nyolcvanan. A résztvevők presbiterek és családtagjaik, gyülekezeti családok és vidéki vendégek voltak. Megjelent legidősebb presbiterünk, a 90 éves Szabó Gyula bátyánk is, sőt az éjszaka folyamán többször táncra is perdült. Az estet Sebestyén Miklós gondnok és Molnár István lelkipásztor kedves köszöntő szavai nyitották meg.

Az ízletes és bőséges vacsora elfogyasztása után kezdődhetett az igazi mulatás. A zenét, a táncra ingerlő talpalávalót két péri fiatalember szolgáltatta fáradhatatlanul. Roptuk is lelkesen és megállás nélkül az éjféle vacsoráig. Ekkor vendéglátónk, Abai Zoltán egy-egy pohárpezsgővel kedveskedett valamennyiünknek. Az ezt követő tombolasorsolás után ott folytattuk, ahol abbahagytuk, táncoltunk hajnali 5 óráig.

Meggyőződésem, hogy az ilyen összejövetelek nem idegenek a keresztyén ember életvitelétől, ahol nem csak a saját, hanem résztvevő társaink jó közérzetének biztosítására

is törekszünk. Ezért már érdemes a következő évi farsangi összejövetelt is tervezni, és a részvételre minél több gyülekezeti tagunkban kedvet ébreszteni. E gondolatok közt, kellemesen elfáradva tértem nyugovóra.

Lőrincz Zoltánné

-A református gyülekezeti énekkarok ez évi egyházmegyei találkozóját – melyen a mi énekkarunk is szerepelt- május 3.-án rendezték a komáromi Református Templomban.

-Az Egyházi ének vasárnapján – május 18-án – Dr. Alföldi Kálmánt, az ácsi születésű, de Győrben élő orvost tiszteletbeli presbiterré választotta Presbitériumunk. Ő munkát, időt, fáradságot nem kímélve eddig is rendszeresen foglalkozott gyülekezetünk történetének feldolgozásával. Megválasztása alkalmával köszöntő szavai után Sebestyén Miklós gondnok ennek a munkának a további folytatására kérte.

-Megalakulásának 5 éves évfordulója alkalmából gyülekezeti énekkarunk az Egyházi ének vasárnapján a tanult énekekből kánonnal, 3 és 4 szólamú énekekkel dicsőítette Istent az igehirdetés után.

Az ezt követő héten – a nyári szünet megkezdése előtt – családi körülmények között vacsoráztak együtt, ahol a vidám hangulatban már nép- és műdalok is elhangzottak.

-Május 24.-én gyülekezetünk önként jelentkező tagjai Dunaalmáson a Református Egészségügyi Gyermekotthonban vettek részt az évenként szokásos nagytakarításban; épületekben és az udvaron egyaránt. Magukkal vitték az itthon előzőleg összegyűjtött természetbeni és pénzübeli adományokat is.

-Május 25.-én ismét együtt ültek le, illetve álltak meg az Úrasztal előtt az 50 évvel ezelőtti konfirmálkozott testvéreink. Az igehirdetésben – Mózes II. 15:22-27. a Nagytiszteletű úr többek között beszélt az Egyházukhoz való hűség fontosságáról, arról, hogy a hitben való megmaradáshoz elengedhetetlen a korábbi fogadalom megtartása. A nap további részében a jubilálók családtagjaikkal együtt közös ebédet vettek részt, ahol felelevenítették közös emlékeiket, beszámoltak egymásnak a megtett útról. A résztvevők neve az 50 évvel ezelőtti

formában szerepel: Bartha József, Bedecs Mária, Császár Zsuzsanna, Gonda József, Gyüre Piroska, Halovics Margit, Herczeg Pál, Kaszab Irén, Kiss Ferenc, Kollár Mihály, Kovács István, Lantai Béla, Nagy László, Nyéki Kálmán, Péntek Erzsébet, Szakács Gizella, Tóth László, Tóth Mária, Tóvári Erzsébet.

-A gyermeknap alkalmából szerveztünk programokat a hitoktatásban résztvevő általános iskolai tanulók részére a Malom-tó környékén május 31.-én. A műsort Molnár István nagytiszteletű úr, Sebestyén Miklós gondnok és Ódor Béla presbiter állította össze. Molnár László gondnok édességekkel kedveskedett a gyerekeknek.

-Gyülekezetünk előtt pünkösdkor a következő ifjú Testvéreink tesznek tanúbizonyságot hitbeli felkészültségükről: Abai Lajos, Balázs Tímea, Bíró Krisztián, Bognár Bernadett, Csere Krisztián, Dombi Dóra, Farkas Ákos, Fikner Evelin, Héregi Máté, Kiss Bernadett, Major Viktória, Mészáros János, Nagy Gábor, Szépvölgyi Ágnes.

A húsvéti istentiszteleten megjelent presbiterek csoportja (balról jobbra):

Nagy Tibor, Ódor Béla, Tóth Sándor, Szabó Gyula, Péntek Lőrinc, Dancs Sándor, Sebestyén Miklós gondnok, Soós Béla pénztáros, Dr. Szentirmai István, Nagy Sándor tiszteletbeli gondnok, Nyéki Zoltán presbiteri jegyző, Molnár István lelkipásztor, id. Nyéki László, Héregi Kálmán kántor, Sója Gyula, Nagy István, Kiss Ferenc, Varga Sándor, Tarics László, Lantai Béla, ifj. Nyéki László, Jenei István, Tóth Sándor, Lakas Lajos, Czunyi Bálint.

IMÁDKOZZUNK

Köszönöm Uram, hogy hitet adtál.
Mélyet, komolyat, égőt, szépet.
Tudok örülni minden jónak,
Gyermeki szívvel imádlak Téged.
Az élet verhet, ostromozhat,
De nem tör le gyöttrő bánat.
Vérző szívvel, de nem csüggedve
Küldöm Tehozzád hő imámat.

Nekem vesztett reményem nincsen,
Nincsen átkozódó hangom,
Kézem támasztom a keresztre,
S az élet súlyát állom, tartom.
Köszönöm Uram, hogy hitet adtál,
Mélyet, komolyat, égőt, szépet.
Mert így az élet minden kínja
Égbe hívó szent ígért.

